

AMB MARIA, PROPÒSITS DE CAP D'ANY

Cap d'any © Déu per a pensar – Dr Mn Jordi Castellet

El nom del mes de gener prové del nom del déu romà Janus, el déu amb dues cares: una que mira cap al passat i l'altra, que mira cap al futur. Som a la frontissa del temps, en què per una banda deixem enrere l'any que s'acaba i es presenta davant nostre un nou període de temps.

Com ha anat aquest any de la meua vida, que Déu m'ha regalat? Me n'he servit per avançar en les meves metes i objectius personals? L'he aprofitat per a reforçar la vocació de la meua existència? Què és el que podria haver fet millor l'any passat, pel que fa a treball, família, amics, societat? I les exigències de la meua vida espiritual? Què és el que queda pendent, que no arribo a assolir? Com puc consolidar els èxits de l'any passat i aprendre dels fracassos i pèrdues en aquest any nou?

A través d'aquestes preguntes, el meu esperit revisa el temps transcorregut i em condueix a fixar nous objectius i resolucions per al nou any. Hi ha persones que diuen que no s'han de prendre decisions per al nou any, però no és veritat. Al contrari, ens cal establir metes i prendre resolucions, que estiguin en relació amb la nostra revisió de l'any anterior. És necessari revisar el recorregut de la vida d'un any a un altre, perquè, «la vida no examinada no val la pena de ser viscuda», Sòcrates. Sense anar més lluny, cal fixar-se com les notícies de començament d'any estan farcides de nous propòsits per al nou temps que es presenten.

Hi ha gent que desitja aprovar un examen. Però no n'hi ha prou amb el desig. Cal una determinació, una resolució: dedicar més hores a l'estudi cada setmana. N'hi ha d'altres que volen la pau del món i viure en pau i en harmonia amb la família. Ara bé, com demana Teresa d'Àvila, cal una «*determinada determinación*». Caldrà, doncs, dedicar més temps a aquells que més estimo i a qui em dec, d'una manera o altra.

N'hi ha molts que prou voldrien créixer en la seva experiència de Déu. En canvi, n'hi ha d'altres que determinen dedicar una hora cada dia a la pregària i a la meditació amb la Paraula de Déu, sols o en comunitat. I és que la diferència entre el desig i la resolució és que el primer és indeterminat i el segon necessita d'una decisió plena, lliure i conscient, per tal que els desigs es facin realitat. Estem disposats a pagar-ne el preu?

L'evangeli de la visita dels pastors (Lc 2,16-21) ens presenta Maria com a model de la nova vida en

Crist que tots nosaltres desitgem per a nosaltres mateixos en el nou any. Allà veiem que Maria estava preparat per fer alguna cosa per aconseguir aquest objectiu. Què va fer ella? Llegim que els pastors, quan van anar a adorar el Nen Jesús al pessebre, ho varen trobar tal i com els àngels els havien dit i «^{Lc 2,19} Maria conservava tots aquests records en el seu cor i els meditava.» El mateix que ens recordarà en la presentació de l'infant Jesús en el temple^{Lc 2,51}. Maria era una dona que valorava la paraula de Déu, que l'atresorava, que es donava el temps necessari per meditar, reflexionar i pregar. És cert que la santedat de Maria s'atribueix a la gràcia de Déu, però això no ha de fer oblidar que ella havia de fer un esforç per tal de cooperar amb la gràcia. Va reflexionar sobre la Paraula de Déu per tal de discernir el que Déu li

estava dient en cada etapa de la seva vida com a serventa que se n'havia declarat.

Els dos exemples anteriors de Maria meditant la Paraula de Déu, és a dir, després de la visita dels pastors i després de la troballa en el temple, mostren com va trobar-se amb la Paraula de Déu, tant en la revelació divina dels àngels als pastors, com en les seves pròpies experiències, com és el reencontre amb el seu fill al temple. És de la mateixa manera que Déu ens parla avui i cada dia a través de la revelació divina, com és la Bíblia i la predicació de l'Església; així com a través de les nostres experiències personals.

Sigui quina sigui la situació en què ens trobem, una dificultat, una decepció, prendre una decisió, Déu té una solució, una resposta adequada per a nosaltres. Li ho confiïm a Déu

en la pregària, però també escoltem el que Déu ens ha de dir sobre la qüestió, no fos cas que només parléssim nosaltres i no escoltéssim la Paraula. Realment, l'oració és una conversa amb Déu. De vegades, però, el que fem és aixecar el telèfon, llegir-li la llista dels nostres problemes a Déu i penjar tot seguit, sense escoltar el que Déu té per dir-nos.

Prenguem d'una vegada la resolució d'escoltar amb més atenció la veu de Déu, de rebre el tresor de la seva Paraula, per tal de meditar-la en els nostres cors. Perquè si la Paraula es fa carn^{Jn 1,14} no és en el passat, no és en abstracte, no és al mig de la plaça sinó en el teu cor. «^{Pq 1,61} Tant sols si Crist neix en el teu cor serà Nadal», Silesius. Llavors seràs capaç de prendre veritables resolucions d'any nou, de nova vida en Déu.

